

ESPERIT, CAP ON GUIES LES NOSTRES ESGLÉSIES?
Comunicació Pastoral dels Bisbes catalans als 25 anys del Concili
Provincial Tarraconense del 1995

2. L'Església, poble de Déu que surt a anunciar l'Evangeli

2.1. Els reptes de la situació actual

Els reptes que presenta el context en què ens trobem són enormes. A vint-i-cinc anys del Concili Tarraconense, la situació de l'Església a Occident i, en concret, a les nostres diòcesis ha sofert modificacions més que notables. Cal recordar que, l'any 1994, l'Exhortació pastoral de l'episcopat que acompanyava la convocatòria del Concili Tarraconense ja reconeixia que «els signes del nostre temps ja no coincideixen amb els que caracteritzaven el Concili Vaticà II» i que calia «una nova evangelització, un tornar a creure... davant un panorama de cristians batejats “no prou iniciats en la fe”... mancats d'un encontre personal i viu amb Jesucrist».

De fet, amb la irrupció de diversos fenòmens culturals i socials de gran abast, com la globalització, la secularització i la quarta revolució tecnològica, ha augmentat la indiferència religiosa i ha eclosionat una religiositat individualista allunyada de les confessions religioses tradicionals. Això vol dir que, en el marc d'una societat líquida, s'han trencat moltes de les cadenes de transmissió «natural» de la fe, sobretot dins les famílies, i les opcions religioses (velles i noves) han passat a dependre de les decisions d'un individu que s'afirma a si mateix, se sent sol i es troba orfe de Déu. La categoria dels «allunyats», ben present en el Concili Tarraconense, s'ha convertit en la categoria dels «indiferents», i la «cultura catòlica», detectable anteriorment en no pocs d'aquells «allunyats», va desapareixent en moltes persones que es troben per sota dels cinquanta anys, particularment en els més joves. Entre aquests, n'hi ha que es miren la religió cristiana com residu d'una altra època, i fins i tot es detecten certs posicionaments refractaris al cristianisme, afins a un secularisme de to combatiu. En canvi, la fascinació per la tecnologia amb la competició home-màquina i l'explosió del món telemàtic amb motiu de la pandèmia, produeixen canvis antropològics molt profunds que porten a plantejar la pregunta essencial que es fa el Salm 8: «Què és l'home... què és un mortal?» (v. 5).
(continuarà)

Diumenge, 6 de juny de 2021. Núm. 602

DIUMENGE DE CORPUS
SOLEMNITAT DEL COS I DE LA SANG DE CRIST

Celebrem avui la solemnitat del Cos i de la Sang del Crist: El Corpus.

Les lectures que hem proclamat ens han parlat de la Cena del Senyor, on fou instituïda l'Eucaristia, i de la Nova Aliança, que fou segellada amb la sang de Crist.

Crist institueix l'Eucaristia com a memorial seu. I ens dona un manament: “*Preneu i mengeu-ne*”. Participar de l'Eucaristia és seure a la taula del Senyor: som cridats a menjar el pa de la vida. Crist alimenta la nostra vida cristiana amb la comunió. No defugim aquesta invitació.

Però aquesta invitació es torna exigència: Comunió amb Crist equival a comunió amb els germans: No és casualitat que el Dia de Corpus sigui el dia de la Caritat. El Cos i la Sang de Crist ens parlen d'entrega, fins a la mort: el calze de l'aliança segellat amb la sang del Senyor.

No podem combregar amb el Crist si no tenim present el sofriment dels qui ho passen malament. N'hi ha prou amb fer una caritat a un captaire? O potser més aviat hem d'anar a les arrels dels problemes? Davant de la immensa multitud que en el nostre planeta passa necessitats de tots tipus. Què podem fer? Sols, no farem res, o gairebé res. Però junts podem fer molt. Per això Caritas i les altres institucions que treballen en favor dels més desvalguts ens inviten a ser solidaris i a treballar conjuntament per construir un nou ordre social més just i equitatiu. I per això cal començar per un mateix: cal que ens imposem una llei d'austeritat, per poder compartir el que tenim amb els qui no tenen res.

El Concili Provincial Tarraconense, ara fa vint-i-cinc anys, ens hi esperonava. Ara també el papa Francesc no es cansa de fer crides en el mateix sentit. La nostra Càritas diocesana també fa campanyes de sensibilització i de recollida de diners, d'aliments i de roba. Cal tenir presents els nostres germans, els pobres de tot el món. Cal fer el possible perquè siguin tractats amb dignitat i respectats els seus drets. Cal que la veritable justícia els retorni la dignitat perduda.

No podem tractar amb gran respecte i reverència el Cos de Crist, present en l'Eucaristia i oblidar o menystenir el Cos de Crist, format per tots els membres, entre els quals molts passen necessitats extremes.

Dia de Corpus, Dia de Caritat. Que la veneració a l'Eucaristia i la nostra solidaritat i generositat expressin la nostra estima envers els més necessitats. ■

**AVUI, DIUMENGE DE CORPUS
NO HI HAURÀ MISSA A LES 18,30**

Avui, diumenge dia 6, Festa de Corpus, a les 19,00, a la Catedral, el Sr. Bisbe celebrarà la Missa de Corpus i tot seguit sortirà la processó fins a la Plaça dels Apòstols i retorn a la Catedral.

Per aquest motiu aquí a la Basílica no hi haurà la Missa de les 18,30.

HORARI DE MISSES

BASÍLICA SANT FELIU

Vigílies: 18'30. Festius: 12'00 i 18'30. Feiners: 18'30

MONESTIR SANT DANIEL

Festius: 9'30. Feiners: 8'30 (Celebració de la Paraula)

MISSES ENCOMANADES

Dissabte, 5: 18,30: Intenció particular
Diumenge, 6: 12,00: Pel poble
Dilluns, 7: 18'30: Família Figueras Xifra
Dimarts, 8: 18,30: Llorenç Roqueta Davesa
Dimecres, 9: 18,30: En acció de gràcies
Dijous, 10: 18,30: Francesc Bartumeu Sanllehí
Divendres, 11: 18,30: Josefina Cané Pallí
Dissabte, 12: 18,30: Intenció particular
Diumenge, 13: 12,00: Intenció particular
18,30: Intenció particular

* * * * *

CONFESSIONS

Cada dia: 18'00 - 18'25. Diumenges: 11'45 - 11'55 i 18'00 - 18'25.

DESPATX PARROQUIAL

Dijous de 12'00 - 13'00 i de 17'00 - 18'00 i a hores convingudes.

L'EUCARISTIA, FONT I CIMAL DE LA VIDA ECLESIAL

L'Eucaristia és «font i cimal de tota la vida cristiana». «Els altres sacraments, així com tots els ministeris eclesials i les tasques apostòliques, estan vinculats a l'Eucaristia i ordenats a ella. Perquè l'Eucaristia conté tot el tresor espiritual de l'Església, que és el Crist mateix, la nostra Pasqua». «L'Eucaristia significa i realitza la comunió de vida amb Déu i la unitat del Poble de Déu, per les quals l'Església és ella mateixa. En l'Eucaristia es troba, a la vegada, la plenitud de l'acció amb què Déu, en el Crist, santifica el món, i del culte que els homes, en l'Esperit Sant, reten al Crist i, per Ell, al Pare». Finalment, per mitjà de la celebració eucarística ens unim ja a la litúrgia del cel i anticipem la vida eterna, quan Déu serà tot en tots. En resum, l'Eucaristia és la síntesi i el summe de la nostra fe: «La nostra manera de pensar concorda amb l'Eucaristia, i l'Eucaristia, al seu torn, confirma la nostra manera de pensar».

CATECISME DE L'ESGLÉSIA CATÒLICA 1324-1327